

Eng. Taru 1955

Desen de EUGEN TARU

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

FOTOLIOPLAN: inovație pentru înlesnirea documentării „pe teren” a artiștilor comozi...

Cu respect

TOVARĂSULUI MARIN DUȚESCU, DIRECTOR AL S.M.T. SIGHIȘOARA

A fost odată ca niciodată, a fost un director de S.M.T.... A fost și încă mai este...

Astfel își deapănă oamenii de prin împrejurimi începuturile basmului cu mulți lei, para-lei, sustrași din avutul S.M.T.-ului, și cîte alte pățanii faimoase petrecute sub nasul dumneavoastră și pe sub mina administratorului gospodăriei-anexe.

Și asta se întimplă pentru că dumneavoastră, suflet nobil, vă este cu desăvîrșire imposibil să igniți omul în exercițiul funcțiunii, precum și în alte exerciții aducătoare de simțitoare venituri... Primul venit de pildă a fost Tuțianu Grigore, administratorul gospodăriei-anexe. El a venit, și purceii gospodăriei au plecat. Au plecat purceii din adăposturile S.M.T.-ului, și s-au întors sub formă de bancnote în buzunarele lui Tuțianu...

Tot prin grija aceluiași administrator s-a stricat o cantitate de 2000 kilograme varză, iar prin grija dumneavoastră, Tuțianu n-a avut nimic de suferit. De suferit a avut numai varza, care, vorba ceea: din pămînt a venit, și-n pămînt s-a dus... De altfel, așa cum am amintit mai sus, de cîte ori s-a ivit prilejul, dumneavoastră i-ați luat totdeauna apărarea. Ce i-ați mai luat nu știm încă, dar nădăjduim să aflăm într-o zi.

Nu-i de mirare, așadar, dacă un suflet atât de nobil ca al dumneavoastră, este extrem de sensibil și-n manifestările vieții de familie. E cu puțință oare să-i refuzi soției un neînsemnat capriciu, ca, de pildă, o mică plimbare pînă la Orașul Stalin? Nu-i cu puțință?... E posibil s-o trimiți cu trenul, pe bani proprii, cînd turismul S.M.T.-ului așteaptă la scară? Nu-i posibil! Se poate să se deplaseze dumneaei cu mașina, cînd nu e salariată a S.M.T.-ului? Nu se poate! Ei, dacă nu se poate, n-o să procedați dumneavoastră ilegal. I-ați tîcluit

deci o delegație oficială în ordine, semnată și ștampilată cu pecetea S.M.T.-ului. Cum s-ar spune, ați făcut tot ce e ilegal ca să plece legal!...

De altfel, pentru a spulbera suspiciunile că turismul ar circula numai în sinul familiei, îi oferiți cu deosebită dărnicie și altor cunoscuți din localitate, cărora fumul de locomotivă le produce amețeli...

Planul de deplasare a mijloacelor de transport ale S.M.T.-ului, e făcut, în primul rînd, conform cu necesitățile imediate ale familiilor prietenilor și cunoștințelor dumneavoastră.

E drept, se mai află unii oameni, de care nu vreți să luați cunoștință. Sînt acela care n-au înțeles că gura e făcută ca să tacă ori să mănince. Sînt acela care au meteahna să deschidă gura în ședințe...

Vă amintiți, firește, de inginerul Paul Bechet, care suferea de „critico-manie directorială”. Pentru că boala s-a dovedit periculoasă și molipsitoare, și mai cu seamă pentru a împiedica o eventuală epidemie, ați dispus transportarea urgentă a bolnavului în afara S.M.T.-ului, cu certificat medical de concediere.

Demn de amintit e și cazul tovarășului Constantin Lăcătușu, fost șef de atelier la S.M.T., cărui i-ați pus în vedere să-și găsească serviciu în altă parte, postul său fiind... ocupat de altcineva!

După cum vedeți, în semeteul dumneavoastră s-au ivit totuși semnele unei epidemii, de plecări. Vedeți, fiți atent, luați măsuri, fiindcă boala se ia... Să nu se întimple, cumva, să vă ia și pe dumneavoastră cineva de mină, ca să vă conducă afară... N-am vrea să cobim, să vorbim într-un ceas rău... Dar s-ar putea întimpla fiindcă prea ați pricinuit dumneavoastră altora, ceasuri rele.

Cu stimă,
URZICA

SUPLIMENT OFERIT DE REVISTA URZICA

Gazetei de perete a uzinei „Semănătoarea”

Asalturile

Tovarășul Dumitru Nicolae de la secția atelier-piese de schimb se odihnește.

- Ce faci, tovarășe Dumitru, stai?

- Mă odihnesc.

- De ce nu te duci la o casă de odihnă?

- Uite că mi-ai dat o idee. O să cer direcției să mă trimită în fiecare lună cîte 15 zile la Predeal.

- În fiecare lună cîte 15 zile?

- Sigur. Eu în fiecare lună, jumătate din ea mă odihnesc și jumătate lucrez.

- Și planul?

- Planul... se odihnește și el.

- Și-ți convine?

- Nu-mi convine, da' ce să fac?

- Lucrează.

- Ce?

- Ce lucrezi în zilele cînd nu te odihnești.

- Da' n-am ce. La mijlocul lunii îmi vin comenzile și atunci tin-te pînă. Îi dau pe brînci!

- Și direcția ce face? De ce nu reglementează situația?

- Tovarășul inginer Loebel mi-a promis că o să aranjeze.

- Și a aranjat?

- Aranjat! Luna viitoare n-o să mai stau primele 15 zile din lună, ci ultimele. Iar luna cealaltă, mi se pare că stu-

diază ca zilele de odihnă să le am la mijlocul lunii.

- Așa mai zic și eu. Prea era monoton.

Economii

- Tovarășe Anghel, ce încadrare ai?

- Șapte pe doi.

- Nu ești bun.

- Dumneata, tovarășe Radu?

- Șase pe doi.

- Foarte bine! Fil bun și ajută-mi să duc roaba asta cu piese pînă la montaj.

- De ce nu duci piesele cu electrocarul? Avem nouă electrocare.

- Avem, dar sînt scoase din uz, fiindcă nu ne livrează Ministerul Metalurgiei niște elemente.

- Și de ce măntrebi de încadrare?

- Din cauză de economie.

- Adică?

- Anghel are șapte pe doi, tu ai șase pe doi. Dacă te iau pe tine, fac uzinei economie de o clasă de salarizare.

- Și dacă ministerul furnizează elemente?

- Atunci economia e mai mare.

Chestie de economii!

Ce sînt butucii?...

Butucii sînt niște bucăți mari de lemn cu noduri. Ei

se-ntrebuințează, dacă poți să-i spargi, la foc. Dacă nu poți să-i spargi, îi ții în magazine și te lauzi că mai ai lemne. Dacă sînt geruri mari, și termini lemnele, spargi și butucii. Te chinuiești. Butucii se mai întrebuințează și la mașini. Nu de gîtit. Mașini de transport. (Autocamioane).

La uzinele „Semănătoarea”, butucii sînt foarte căutați. Pentru că uzina are foarte multe mașini și niște mecanici la garaj, care fac reparații de mîntuială.

Mașina reparată de Colțurbași Nicolae, după zece zile trebuie pusă iar pe butuci că nu mai merge.

Mecanicul priceput se cunoaște după butuci. Dacă-i întrebuințează rar, e mecanic bun, dacă-i întrebuințează des, nu-i mecanic bun.

Mecanicii de la garajul „Semănătoarea” îi întrebuințează des.

Maria Tănase folosește butucii la strigături:

Stau flăcăii lângă joc

Ca butucii lângă foc...

Ce știm despre vopsea?

Vopseaua se folosește la vopsit. Ea poate fi de mai multe culori: roșu, galben,

portocaliu, verde, albastru, violet, și așa mai departe, cam cîte sînt în curcubeu.

Culorile curcubeului nu se pot folosi, la fel cum nu se poate folosi nici vopseaua produsă de fabricile „Gh. Doja”, Timișoara și „13 Septembrie”, București, expediată uzinei „Semănătoarea”. Neîntrebuințarea izvorăște din harababură.

Ce este harababura?

Harababura este o zăpăceală, o învălmășeală de lucruri. Harababura poți găsi în sala de vopsitorie a uzinei „Semănătoarea” și în curtea fabricii, cînd se vopsește cu vopsele de la „13 Septembrie” și „Gh. Doja”.

Aceste vopsele, pe lângă harababură, mai pot produce și întîrzieri în punerea pe piață a diferitelor sorturi de produse.

Cum?

Simplu. „Semănătoarea” trebuie să vopsească produsele pe care le dă pe piață și vopseaua, în loc să se usuce în timpul prevăzut în Stas, se usucă cu o zi, două mai tîrziu.

Vopsitorii de la „Semănătoarea” se usucă așteptînd o vopsea mai bună.

Ar fi mai bine să se usuce vopseaua. Nu de alta, dar ca s-o scoată și fabricile producătoare la vopsea.

NIC TAZODAN

SUPLIMENT OFERIT DE REVISTA URZICA

BUN LA TOATE

La ferma lui, un gospodar,
pentru diversele-i nevoi,
și-a luat un bivol, un măgar,
o vacă și un cal de soi.

Și omul zise, încântat,
de cele ce și-a cumpărat:
- Grozav m-am mai organizat.
Firește că Joiana mea
O să-mi dea lapte la cafea,
Smântână, brinză și-o să fac
chiar unt ales din calmac.
Ce bine e să ai o vacă!
Poți să te pui pe trai, nineacă!

Dar bivolul? E o plăcere...
parcă plesnește de putere,
e-ascultător, blajin și matur.
Mă uit la el și nu mă satur
gîndindu-mă ce treabă bună
vom face zilnic împreună.
Să care piatră, pentru el
e doar un joc, un bagatel,
și birne groase de lemn tare
pentru clădire o să-mi care
și către toamnă-l pun să-mi are.

Măgarul pentru căi de munte,
il știu pentru poveri mărunte
ca lînă, caș de la ciobani
sau pînă de la marchitanii
(de cite n-ai nevoie-n casă!)
Cît despre calul meu de rasă
î-am hărăzit și lui o muncă
la trăsorică sau bihuncă.
Cînd am un telegar focos
nu e păcat să merg pe jos?

Și omul socotea în sine
cît o să-i fie lui de bine.

Dar iată că a doua zi
cătînd pe bivol îl găsi,

de MIRCEA PAVELESCU

statură lată și greoaie
ascunsă-n baltă prin noroale.
- Hai, teși afară c-avem treabă
și mie degrabă!
Ii zice omul supărat.
Acum nu-i timpul de scaldat!
Dar din nămolul pîn-la gît
malacul îl privi urît
leșind o clipă din mutism:
- Nu vezi că am reumatism?
Vrei să mă-mbolnăvesc mai rău
de dragul tău?
De ce nu-l pui pe telegar
să-ți care birne de stejar?
Că și el poate ca și mine.
Doar pînă m-oi simți mai bine.

Stăpînul s-a uitat o leacă
la cal, la măgaruș, la vacă,
gîndind cam ce-ar putea să facă.
Apoi s-a dus întins la cal
zicîndu-i: Ești un animal
volnic, viol, inteligent,
adică ești un element
în care știu că aș putea
deplină-ncredere avea
pentru o sarcină mai grea.
Și calul înțelegător
i-a dat o mină de-ajutor
cărînd cu forțele sporite
zeci de bușteni, pe istovite.

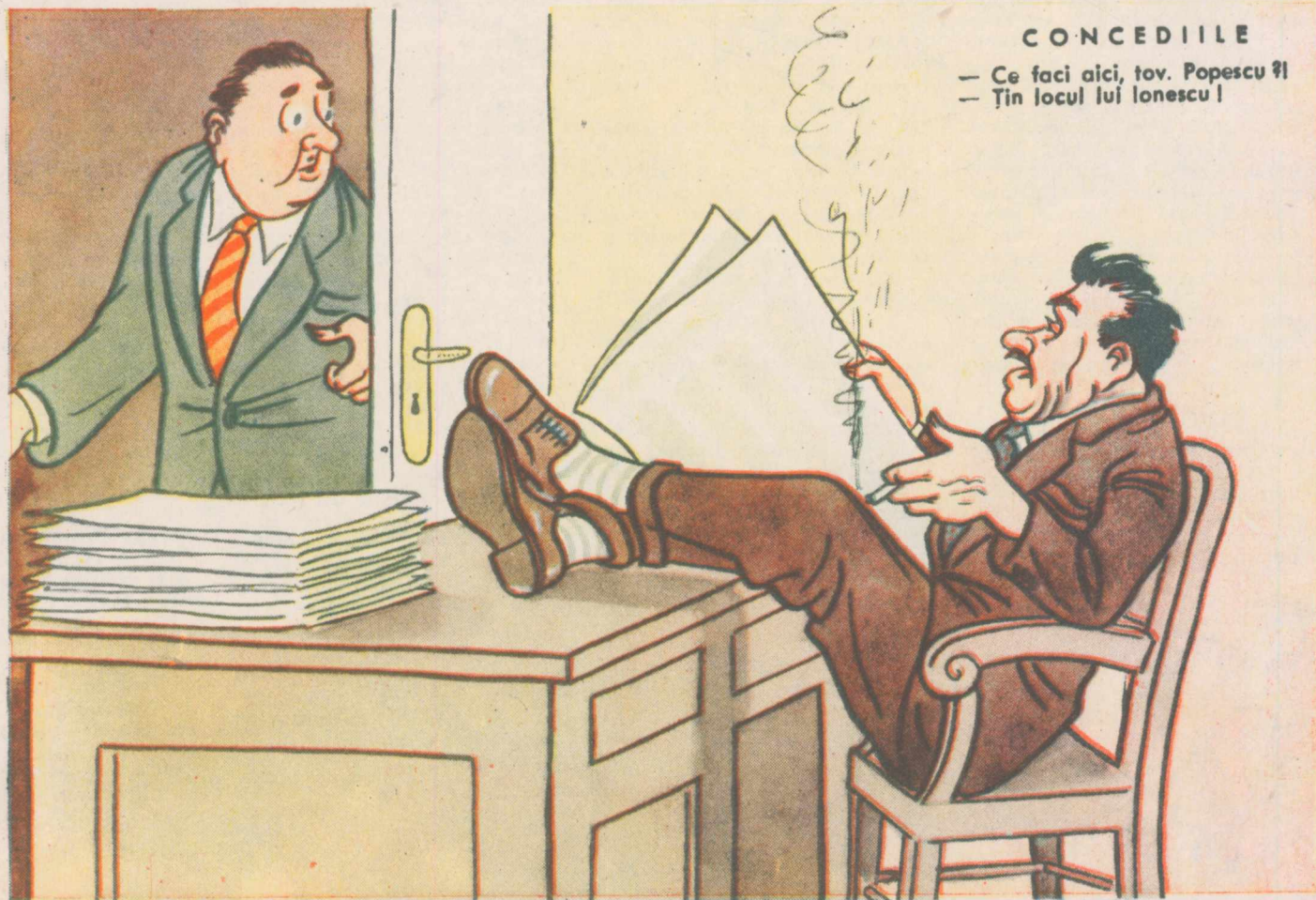
Peste trei zile, gospodarul
stătu de vorbă cu măgarul:
- Vreau să mă duci pînă la stîină,
o să lipsim vreo săptămînă.
Vezi, du-te și te hodinește,
mîncînd și te pregătește.
Măgarul din urechi dădu
și zise categoric: nu!

Bine-nțeles că a urmat
scandal, bătaie și ocară...
Măgarul încăpățînat
din cale-afară
dac-a spus „nu” s-a terminat
chiar dacă l-ai pica cu ceară
Dar ca să curme net scandalul
s-a oferit să plece, calul.
Stăpînul l-a pupat pe frunte
și l-a purtat pe căi de munte
prăpăstioase, chinuite,
prin pietre tari și ascuțite,
așa c-atunci cînd s-a întors
era schiopat, rănit și stors.
A doua zi, din nou la muncă,
cînd la bușteni, cînd la bihuncă,
drept care calul arăta
după vreo lună și ceva
ca o mirșoagă de saca.

Acum Joiana a-nțărcat
și gospodarul supărat
că nu mai are la-ndemînă
nici unt, nici brinză cu smîntînă,
se socotește, ce să facă,
cum poți înlocui o vacă?
Calul, ce-i drept, îmi e fidel
dar pot eu cere de la el
să facă-acum pe dracu-n șapte
și să dea lapte?
În fond, de ce n-aș încerca?
Tot trebuie să fac ceva!

Nu știu precis ce-a mai urmat
Dar cred că omul a-ncercat
Să-și mulgă calul devotat...

Dedic această întimplare
acelor responsabili care
aflați deodată la strimtoare
îi covirșesc cu munci pe cei
care muncesc de obicei,
lăsînd pe chiulangii să zacă
exact ca bivolii-n băltoacă.

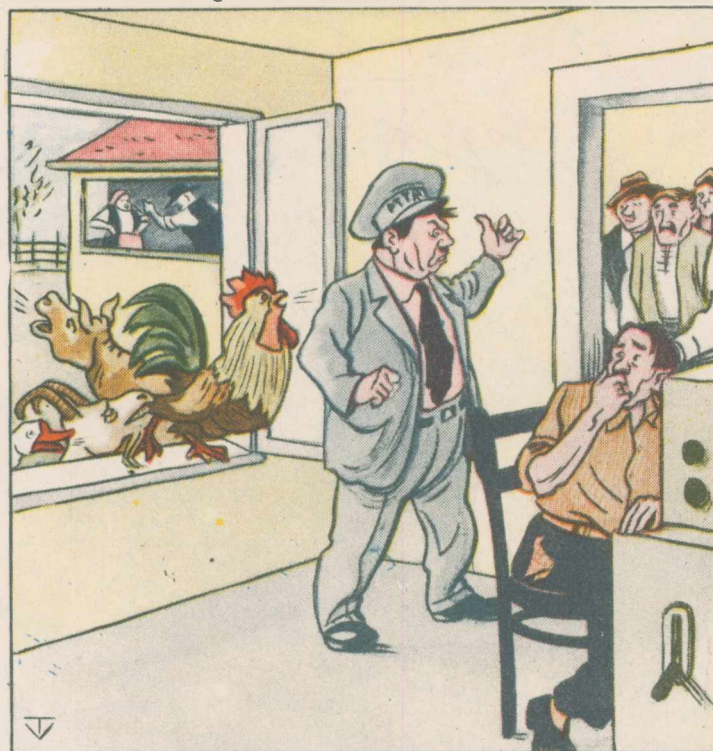

CONCEDIILE

- Ce faci aici, tov. Popescu și
- Țin locul lui Ionescu!

Desen de FRED GHENĂDESCU

Dirigintele P.T.T.R. Curtea de Argeș gîtuie critica la postul de emisiune locală, care fiind instalat în condiții acustice improprietate transmise odată cu emisiunea și certurile dintre vecini sau glasurile animalelor din curte

DIRIGINTELE: — Nu admit să mă criticați. Sînt destule probleme locale care se aud la acest post.

Desen de V. TIMOC

Condica

Într-o zi într-un magazin,
Data nu o mai rețin,
Am auzit un incident.
Gestionarul fiind prezent
L-am rugat frumos să-mi dea
Condica, să scriu în ea.
Însă el, superior,
M-a privit bănuitor:
— Păi, ce orei să faci cu ea?
— Vreau să scriu și eu ceva!
Zice el: Ești bine, știi?
Apoi dacă orei să scrii
Scrie, nene, mult și bine
Dar nu-n condică la mine!
Ia-ți creion, ia-ți și hîrtie,
Du-te sănătos, și scrie!
— Frate, zic, hîrtie am
Însă eu oreau să reclam!
Vreau, și fără complicații,
Condica de reclamații!
— Acum te-nțeleg mai bine...

Dar... n-o dăm la orișicine.
Condica... vezi, cum să-ți spui,
E a magazinului.
Dacă ne-am porni s-o dăm
În cinci zile-o consumăm!
P-o urmă cînd s-o termina
Cumperi alta dumneața?
— Frate, spun atunce eu,
Asta nu-i un procedeu
Doar aicea scrie clar
Și nu scrie în zadar
Ultimei, literă grossă:
„Cereți condica la casă“!
Gestionarul a privit,
Cinci minute a citit
Și-apoi zice: Scrie, frate!
Foarte bine, ai dreptate!
Dar nu oăd de ce mai sperii!
Chiar și martori pot să lau:
Scrie-aici că poți s-o ceri...
Dar nu scrie să fi-o dau!

S. R.

H O R A L A

Uf, da' căld mai e!... Și o zăpușeală!... Uite, pină și tovarășului Haralambie Prunache mai că-i vine să-și descheie uniforma. Da' de unde. Ți-al găsit! Abia dacă-și dă drumul la copca de la gît. La una singură!... Atît! Nu stă frumos, coșcogeamite șeful de gară cu uniforma descheiată.

Ehe! Și ce fel de șef, încă! ... Uită-te la el!... Îi dai patruzeci și opt de ani? Cum o să-i dai? Nu-i dă nimeni. Nu-i vorbă, că la ora asta nici nu prea ar avea cine să-i dea. Rogioru plecat cu drezina pin' la Tirădeni, Iliuță acarul manevrează niște chereștea, așa că... Telefonul de pe birou zbirnițe prelung. Tovarășul Haralambie Prunache își încheie numai-decît gulerul. A ridicat receptorul și a răcnit șeful de la „Dumitrești“ un „alo“ atît de răsunător, încît, pe drept cuvînt, oricine își poate închipui că între cele două stații, telefonul a devenit cu totul de prisos.

— Cum zici? La șaisprezece și cinci plecarea?!. E-n regulă, tovarășe Nedelcu. Altă modificare?... Nimic?...

Și a închis numai-decît, de teamă să nu-l ajungă din urmă vreo snoavă de-a șefului de la Dumitrești. Nu că n-ar fi avut

și el la rîndu-i cu ce să-l „tra-teze“. Că și dumnealui, deh, ce mai încoace-ncolo, cînd e vorba de povestit, are ce... Dar în timpul serviciului?... La telefon?... Dacă pică cineva de la „regională“? Păi?!...

Tovarășul Prunache își po-trivește șapca nițeluși pe-o sprinceană, răsucește cheia de două ori, și pleacă să dea gură după Iliuță.

E o după-amiază senină și pustie de vară, la o oră cînd toate vietățile pămîntului s-au tras la cite un colțișor de umbră, tînjind sleite după răcoarea înmiresmată a scrii. Pe peron nici șpenie.

Lac de apă, șeful gării s-a oprit o clipă ca să-și consulte ceasornicul de precizie md. 1897, cîștigat la primul concurs de telegrafisti pe țară.

— Paisprezece treizeci și șapte.

Tovarășul Prunache se apleacă puțin, îngustîndu-și anume ochii în direcția dincoace ar trebui să se arate Rogioru cu drezina. Aș, nimic! Și toc-mai acum...

Acest „tocmai acum“ străfulgeră nitam-nisam liniștea tovarășului Haralambie Prunache.

Sare numai-decît peste linii, șopăind de-a-ndărăteala, așa ca să poată privi mai bine gara mică, văruiată de curînd, cu peronul copleșit de iederă, pe deasupra căruia foșnesc domol flămurile alb-albastre ale Festivalului.

Sus, tocmai sus de tot, la umbra olanelor ciobite, cișiva

porumbel albi și mișirlii tăi-făsuiesc nestingheriți.

O tinăradă fată în strat de duminică ocolește sfioasă prin spatele tovarășului Prunache, închipuind în treacăt un „Ziuă bună!“ topit în liniștea desă-virșită.

Tovarășul Haralambie Prunache își lubeste gara. O lubeste ca pe-un obiect de preț. Uneori, privind din pavilionul năpădit de zorele, la ronjurile în formă de inimă pe mijlocul cărora Iliuță acarul a scris cu siglă pisată: R. P. R., la duzii încă tineri plantați acum zece ani, pe locul străvechilor stejari sfîrșecați de explozii, tovarășul Prunache simte ceva ca o răcoare plăcută furni-cîndu-i trupul, în vreme ce un sentiment de nestăvilă min-drie, îl face să rostească si-gur: „gara mea!“.

Trei trenuri se opresc de obicei la Rîndunele. Al de noaptea, acceleratul, nu oprește decît la semnal, sau rareori cînd se întimplă ceva pe linie, la Dumitrești.

Acum, de cînd cu Festivalul, trec mereu la trenuri speciale. Cîte două, chiar trei, pe zi. Nici unul nu oprește.

Covor luminos de fesuri, pâlării urlașe și turbane arăbești care se șterg cît ai clipei.

Tare-i mai place atunci tovarășului Prunache să lasă pe peron, dinaintea drapelului și să-ncremenească grav, cu mina la chipiu, pină ce ultimul va-gon se pierde nedeslușit în învîlmășeala de plute și sal-cimi de lîngă canton.

Bine i-ar sta, nu-i vorbă,

dumnealui, ca un șef de gară ce este, să mai și zîmbească uneori, zecilor, sutelor de ba-tiste care înfloresc de la u-căpăt la altul ferestrele. El dar uite c-a apucat nevastă-să să observe că-n trenurile a-tea nu călătoresc numai pe-soane de sex masculin. Ar-niște ochi „șefuleasa“!... cînd o cauți, la fereastră. C-ochii după șef...

Dar să-i auzi pe Prunache

— Ba, nu, zău, frumos mi-a-stal Coșcogeamite șeful de gară să rid la pasageri... În timpul serviciului...

Se uită lung la nevastă-sa.

— Și să mă mai vadă și ca-rea de la „Direcția regio-nală“!...Nu?

Clopotul de semnalizare vest-scurt, de două ori.

— Asta-i tot de Varșovia gîndi Prunache. Al doilea p-ziuă de azi.

Și se pregăti să-l întîmpine. Tocmai atunci se pomeni și toba lui Boanță. După ea, cla-rinetul o dădu pe stră și nu maidecît perechile de fete și flăcăi, care pină atunci par-că anume se ținuseră pișși p-după ostrețe, răsărîră înlan-țuși.

Tovarășul Haralambie Pruna-che se ciătîna ca pălit în moa-tele capului. Cum de uitase că-duminică? Și de horă? Cum de uitase?... Te pomenești acum și cu ăia de la „Popular“ ce-vin de-și așează grătarul cu-mititei în fața gării.

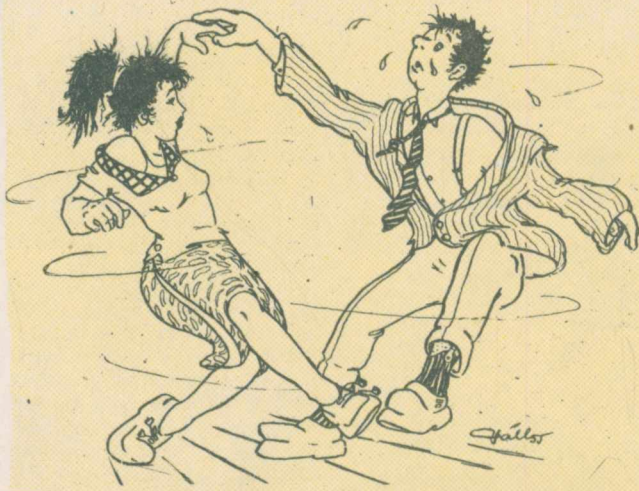
Străba se înteește. Sar flăcăi pe sus. Ca mîngea. Ba unii ma-și chiule. Auzi-i!

Cine joacă și nu strigă Face-les-ar gura strîmbă, lu-huuu

ARTA LOR

Desen de THEODOR PALL

— Mfine precis cad la examen... N-am învățat nimic...
— Ce să-i faci, dragă, arta cere sacrificii!

STRANDUL TEI TOBOC

— Nu te speria, Njcușor, nu-i zeul apelor, e tăticu, a intrat să facă o baie!
Desen de E. ARNO.

I N D U N E L E

De disperare, bietul Prunache și-a cuprins capul cu a îndouă mințile.

— Ce-o să spună străinii, amnezeule? Ce-o să...

Și răspunsul nu întîrzie să înă de sus, din balconașul cu erbine și trandafiri agățători e deasupra căroră tună și fuleră „șefuleasa”.

— Halal gară, Prunache! Îi întă Sinică din clanaret, ca i urs.

Prunache face ochii mari la a. De parcă acum o vede de rima dată...

— Ai înnebunit? Cu părul e moațe?... În balcon?... În ră, clorilor, înăuntru că te mai e de careva de la „regională”!

Dă să-i mai zică vreo cîteva, asă, chiar atunci se aude strinat. Întorce capul și, spre marea lui mirare îl vede pe Orîtoiu de la „Mișcare” năustindu-se ca un smîntît pe peron. Tirăște după el, ca pe propria-i coadă, fișia lungă și srișligă a unei telegrame.

— Tovarăș' șef!... Tovarășe Prunache!... Trenul de Varovia!...

— Ei!

— Oprește la noi!... Douăzeci i trei de minute. Zău, na! Așeaptă pe 4013.

În urechile tovarășului Prunache hăuliră lung toate courile pămîntului. În clipa următoare peronul, steagurile, balconașul cu nevastă-sa, gara oată, se-nclinară prăpăstios ntr-o parte. Și ar fi căzut cu siguranță dacă nu și-ar fi a-nîntit în ultimul moment de o „egulă elementară pe timp de urtună, învățată încă de pe timpul cînd își făcea stagiul a marină. Se propti deci zdra-

văn pe celălalt picior și izbuti să intrebe cu o voce care nu mai era a lui!

— Ești... sigur?

— Sigur, tovarăș' șef! A comunicat „Dumitreștii”. Citiți!... Și-i întinse telegrama.

Ehe! Ce ziceam? Așa-i că nu-i dai patruzeci și opt de ani lui Prunache? Ia uități-vă la el cum mai aleargă!

— Ilie!

Și acarul se ivește ca din pămînt, smirna, cu stegulețul de semnalizare încriment de-a lungul vîpuștii.

— Ordin, tovarăș' șef!

Dînspre canton pornește scurt șuleratul unei locomotive. În urma ei, toba lui Boanță continuă să tușească de parcă nimic nu s-ar întîmpla.

— Te duci numaidecît acolo! tovarășul Prunache arată spre horă. Oprești tărăboiul...

— Opresc tărăboiul...

— Nici toba lui Boanță, nici clarinet, nimic! Pricepi!... Stai, n-am terminat!

Locomotiva se vede acum bine. A trecut de canton.

— Dai fuga în grădiniță. După flori. Le aduni pe toate. Auzi? Nu te uita! Pe toate! Execu-tarea...

Trenul opri într-un cîntec. Un tren neobișnuit, cu vagoane multe, fremătînd de voloște, de tineri care se strîgau dintr-un capăt la altul în limbi nemăluzite.

Tovarășul Prunache își uită mina la chipiu.

La ferestre, învălmășeală multicoloră de capete și strale, așa cum le zărise în atîtea rînduri nălucind pe dinaintea

peronului. O negresă cu părul răvășit sub borurile urlașe ale panamalei, rise la el, arătîndu-și dinții albi și strălucitori.

Și deodată se pomeni încercuit din toate părțile, năpădit de întrebări din care nu înțelegea o boabă. Negresa coborîse și ea. Un timp îi văzu pălăria plutînd pe deasupra capetelor celorlalți. O fetișcană în papuci de lemn, îi luă la ochi cu un „Leica”.

Prunache tuși incurcat și aruncă o privire la etaj.

Hora se spărsese de mult. Tînere în cămași înflorate de munte, flăcăi cu chimiri și țigari, se amestecau acum cu noii sosiți. Începură să se aleagă grupuri-grupuri.

Și deodată tovarășul șef Haralambie Prunache simți că i se taie picioarele.

Pășind pe virfuri, cu multă băgare de seamă, după unul din stilpi se arătase Sinică. După el, abia urnindu-și toba, Boanță.

În jurul lor, ca și cum cine știe ce oaspeți de seamă ar fi aflat, se buluciră numaidecît o mulțime de tineri.

— Acu-i, acu! gemu Prunache, mirîndu-se și de această neașteptată atenție de care se bucurau cei doi muzicanți.

Broboane reci de sudoare începură să-i lunece pe față.

Un tînăr înalt cu fața umbrită de streășina unui cozoroc cînt toate zilele, le strigă ceva pe deasupra celorlalți:

— Perenitza, perenitza!

Continuînd totuși să zîmbească și să salute cu mina la chipiu, Prunache se săltă nițeluși pe virfuri. Încercă să le facă semn. Lui Boanță măcar. Să plece de-acolo. Aș, nimic. Ba, nerușinatul de Sinică se găsi să-i mai facă și cu ochiul... Lui!

Din toate părțile, toată gara se porni să bată din palme și să strige. În cor:

— Pe-re-ni-tza! Pe-re-ni-tza!

Mai departe totul se petrecu cu o tușeală de neînțeles. Întîi se auzi clarinetul lui Sinică și după el, numaidecît, tot trenul, toată gara. Același cîntec. Un cîntec care lui Prunache i se păru cunoscut. Nu-și aminti de unde. Se întrebă totuși, cum de-i știa și ceilalți. Și tinerții cu fesuri, și fata cu papuci de lemn, și Sinică, și...

Mai mult nici n-apucă să se întrebă. Învălmășit din toate părțile, Prunache se pomeni la mijlocul unei hori urlașe. Negresa de adineaori se rupse de horă și fluturînd o eșarfă albă de mătase, se apropie de el.

— Numai de nu ne-ar vedea careva de la regională! oftă Prunache, aruncînd o ultimă privire balconașului cu verbine și trandafiri agățători.

SILVIU GEORGESCU

Puncte de vedere

de N. VĂLMARU

(Acțiunea se petrece pe culoarele unor expoziții recent deschise)

PERSONAJE:

Fruntașul în producție
Codașul în producție
Domnul colonel Haralambie
Vipușcă, în retragere din anul 1945
Coana Veta Măndotu, văduvă de proprietar
Un gazetar fără personalitate
Tase Burducea, gestionarul cooperativei „Steaua”
Intitul critic de artă
Al doilea critic de artă
Stefan Stetănescu-Turcani, fost moșier
Pictorul suprarealist
Ionescu, funcționar la finanțe

Actul întâi (se petrece la o expoziție industrială de mașini)

Fruntașul în producție: (cuprins de entuziasm) Formidabil! Formidabil, am zis! Dați-mi un strung ca ăsta, și îl-l iau și pe Vasilache!...

Codașul în producție: (pesimist) Dacă n-are omul un dram de noroc, degeaba. Ce țî-e scris, în frunte țî-e pus...

Domnul colonel Haralambie: (profetic) Trăim o eră întunecată, domnule. Mașinismul înăbușe conștiința și distruge spiritualitatea. Cine se îngrijește de mașini, uită de suflet. Așa nu mai merge.
Coana Veta Măndotu: (cu

sinceră candoare) Ce le-o fi trebuit, măică, atîtea mașini? Ce, le mîncă?

Gazetarul fără personalitate: (redactîndu-și articolul în gînd) „Astăzi s-a deschis în sala „Infrățirea” o expoziție de mașini și unelte. Expoziția redă aspecte extrem de „interesante”...

Tase Burducea: Nici o scorfală cu expozițiile astea. Toată lumea se zgîleşte și nimeni nu cumpără. La noi la cooperativă băieții sînt mai deștepti. Pun scurmbiile de anul trecut în ambalaj nou, fac expoziție, fac dever, și țeși și tu mulțumit.

Stefan Stetănescu-Turcani: Degeaba, că nu se prinde. România e o țară eminentamente agricolă...

Ionescu: Eu, dacă ar fi după mine, nu m-aș băga. Dar vezi că nu e numai după mine, e și după șef. Dacă șeful mă întreabă, încruntînd din sprîncene: „Ai fost și tu la expoziție, Ionescule?” eu mă prefac că sînt sătul d-alc-astea și zic: „Am fost, tovarășe, am fost n-aș mai fi fost!” Dar dacă zice: „Ei, Ionescule, ce zici de expoziție, să te-auzim”, atunci îmi imaginez că vîd în fața mea plicul cu prima și răspund cu toată convingerea: „Tovarășe șef, expoziția, expoziția, tovarășe șef, a fost cea mai frumoasă zi din viața mea”...

Actul al doilea (se desfășoară cu prilejul vernisajului unei expoziții de pictură)

Fruntașul în producție: Tîi, ce idee, să mă facă chiar la mașină! Numai salopeta, ce să spun, nu seamănă, e ca scoasă

din cutiel Ce să-i faci, tovarășul pictor a fost cam grăbit...

Codașul în producție: Uf, nu pot să-l sufăr pe caricaturistul ăsta. Cînd o să prind unul, îl arăt eu!

Colonelul Vipușcă: A decăzut arta, domnule, a decăzut rău. Nu vezi? Pictează tractoare pe timp și batozel! Așa nu mai merge, domnule, ne ride străinătatea. Am spus eu că mașinismul ne duce de răpă.

Pictorul suprarealist: Ai dreptate, monșer, trăim într-o epocă barbară. Vezi portretul de colo? „Colectivista”? Eu nu l-aș fi făcut doi ochi. Unul singur ajunge. Dar să fie expresiv.

Coana Veta Măndotu: (admirativ) Așa, așa, bine zici, măică. (Teribilă) Cu un ochi s-o faci, că p-ălălalt îl scot eu!...

Intitul critic de artă: Ce succes! (redactîndu-și în gînd cronica) „Expoziția înseamnă un pas înainte făcut de plastica noastră. Inspirîndu-se din munca poporului, artiștii noștri arată că au învățat mult în ultimii ani”... (Tot în gînd: Dar să nu mă prîpesc să scriu, că cine știe ce mai iese...)

Al doilea critic de artă: Expoziția e lipsită de tematică... Nu se vîd compozițiile mari... Portretul și peisajul nu sînt în-deajuns de aprofundate (Dar în gînd: ce să mă prîpesc să scriu? Nu e mai prudent să aștept să scrie intil alții?)

Stefan Stetănescu-Turcani: Slab, slab, n-au oameni, domnule. A fost odată un Grigorescu, acum gata, s-a isprăvit...

Ionescu: (absorbit de gînduri) Sigur că da, dacă mă n-treabă cum a fost expoziția, zic și eu lute: „Așa și așa,

tovarășe șef, nici prea-prea, nici foarte-foarte”...

Actul al treilea (se petrece la deschiderea unei expoziții agricole)

Codașul în producție: (plin de speranțe) Mere de șase sute de grame, asta zău că înseamnă ceva. Așa, așa, dați-i înainte, băieți. Dacă faceți și morcovi de cinci chile bucata, pot să lucrez fără grijă sub normă.

Domnul colonel Vipușcă: Mofturi, domnule, să ia ochii la lume! Sînt artificiale, domnule, înăuntru sînt umplute cu rumeguș. Nu vedeți ce scrie colo? „Nu puneți mîna pe fructe. Strict interzis.”

Coana Veta Măndotu: Poate șterpelesc și eu vreo legăturică cu sparanghel... (vigilentă) Numai de nu m-ar vedea careva...

Gazetarul fără personalitate: (redactîndu-și articolul în gînd) „Astăzi s-a deschis în sala „Infrățirea” o expoziție agricolă. Expoziția redă aspecte extrem de interesante”...

Tase Burducea: Mare minunăție, să știți că mă transfer la „Aprozar”. La un castravete ca ăsta nici nu se bagă de seamă două sute de grame lipsă...

Ionescu: (mereu preocupat)... Dacă mă n-treabă, răspund: „A fost frumos”. Dacă-l vîd că strîmbă din nas, o dreg: „A fost frumos cum m-am păcălit miercuri”...

Pictorul suprarealist: (care sosește în grabă) Ce-mi vîd ochii? Cartofi de patru sute de grame! Extraordinar, monșer. Asta e - cum să zic? - asta e suprarealism sadea...

(cortina)

Conducerea unor întreprinderi nu acordă sprijinul necesar colectivelor respectivelor

— Trebuie să luăm măsuri, tov. director. Echipa, în halul ăsta, ne strică reputația...
 — Ai dreptate! De mîine o desființăm!!

Desen de NICOLAESCU NIC

NECESITĂȚI SCHIMBARE

Dacă o întrebăm pe tovarășa Gerta Rones, de la secția de propagandă a direcției regionale agricole Suceava: „Ce părere aveți despre schimbul de experiență care a avut loc în ziua de 9 aprilie 1955 la Gospodăria de Stat Călinești, secția Cătămărești, raionul Botoșani?” ea va răspunde: „A mers destul de bine!”

Dacă punem aceeași întrebare tovarășului președinte al sindicatului direcției regionale agricole Suceava, veți fi, poate, surprinși să aflați că... „A mers destul de prost!”

Atunci, știți ce? Să reconstituim faptele și să încercăm să vedem care este adevărul.

CAPITOLUL I

- Tovarășe inginer, Roset (e vorba despre tov. inginer Roset de la trustul Gostat Botoșani) vă rugăm să întocmiți un referat documentat asupra metodei graficului orar la executarea lucrărilor de arătură și însămînțare.

- Dar, tovarășe director, ce mai avem nevoie de metoda asta, cînd raionul nostru a terminat de mult cu muncile de primăvară?

- Tovarășe inginer Roset, dar mai vine și toamna, cu noi arături și însămînțări, mai vine iarăși o primăvară, la anul!... Organizăm un schimb de experiență din vreme și metoda are să ne folosească în viitor...

- Păi... avem noi condițiile necesare aplicării unei metode atât de înaintate, tovarășe director?

- Tovarășe Roset, vrei să sprijiniți inițiativa direcției regionale Suceava și a trustului Gostat, sau căutăm pe altcineva?

- Vreau, tovarășe director, cum să nu vreau? Cînd să fie gata referatul?

- Poimîine!

- Poimîine, tovarășe director! Că pentru metodele înaintate eu nu preocupesc nici un efort.

CAPITOLUL II

Poimîine, 9 aprilie. La secția Cătămărești. S-au adunat oficialitățile, invitații de pretutindeni, conducerea Gospodăriei de Stat Călinești, muncitorii agricoli, etc. La tribună urcă tovarășul inginer Roset.

- Tovarăși... un pahar de apă, vă rog... Mulțumesc... Tovarăși, introducerea odată făcută, să intrăm vasăzică în fond... Obiectul schimbului nostru de experiență, de azi, este metoda graficului orar la arături și însămînțări... Trezind direct la fond, deci, putem spune că metoda graficului orar este cea mai înaintată metodă de exe-

de ȘTEFAN HORIA

cutare a arăturilor și însămînțărilor... Într-adevăr, cele mai bune condiții de arat și semănat se obțin prin metoda graficului orar... Căci graficul orar ne oferă condiții minunate pentru arat și însămînțat... Vasăzică, intrînd și mai adînc în problemă, vom vedea că putem ara în condiții optime numai prin aplicarea metodei graficului orar... Graficul orar...

- Dar în ce constă metoda graficului orar? - izbucnește o voce de undeva.

- Graficul orar? - Inginerul pare pentru o clipă bulmăcit. Apoi răspunde triumfător: Graficul orar... constă în executarea arăturilor și însămînțărilor în cele mai bune condiții! Și acum, că v-ați lămurit, să trecem la aplicarea practică a metodei, pe locul special amenajat de conducerea Gospodăriei de Stat Călinești.

CAPITOLUL III

Pe locul unde urmează să alba loc demonstrația practică a metodei graficului orar.

- Tovarăși, pentru a ara în cele mai bune condiții ne trebuie un plug.

- Și eu care credeam că ne trebuie un făcăleț! răsună un glas.

- Unde e plugul? se enervează tov. Ing. Roset, adresîndu-se directorului gospodăriei Călinești.

- Ară pe cîmp!

- Bine-nțeleș că pe cîmp, că doar n-o ara în baltă. Da' de ce nu-l ai ci?

- Iacă, trimite un car cu bol după el, tovarășe inginer, nu v-a mai necăjiți. Ioane, ia adu plugul într-o clipită, auzi?

- Buun! Și după plug, tovarăși, vine grapa! Unde-i grapa, tovarășe director?

- Grapa? - se pierde directorul. Nu v-a necăjiți, tovarășe inginer, că mai trimite un car cu bol și după grapa! Într-o clipită e aici! Vasileee...

- Așa, tovarășe director, operativ! Și cum v-a spuneam, tovarăși, plugul și grapa se leagă la un tractor... Unde e tractorul, tovarășe director?

- ... Trac... torul? Asta era! Știam că am o treabă cu tractorul, în dimineața asta... și l-am trimis după instrucțiunile pentru metoda graficului orar!

- Dacă mai trimitem un car cu bol și după tractor... - izbucnește aceeași voce din public.

- Cum o să trimite un car cu bol după tractor, tovarășe? se supără de-a binelea tovarășul director. Dumitreee! la tractorul acela de sub șopron și du-te de cheamă tractorul desemnat pentru schimbul nostru de experiență! Că mie-mi place să fiu operativ, tovarăși! Ce? Credeți că ne jucăm?

CONCLUZIE

Spre seară s-a isprăvit și demonstrația practică. Lumea a plecat acasă. Tovarășa Gerta Rones (de la propaganda agricolă a regiunii) s-a declarat satisfăcută. Celalți, însă, au fost văzuți cum ridicau din umeri, nedumeriți.

- Bine, bine, metodă înaintată... da' ce-o fi aia grafic orar?

- Asta-i! Păi, grafic orar, cum prea bine ne-a arătat și tovarășul inginer Roset, e... cum s-ar spune... prilej de schimb!

- Schimb de persoane în cadrele trustului?

- Nu, frate, schimb de experiență!

- Ba, pare-mi-se, că povestea asta nu implică nici un fel de schimb. Implică, însă e schimbare.

- De atmosferă?

- Ba și de atitudine! De atitudine față de problemele dezvoltării agriculturii noastre. Și după aceea, cu siguranță că un schimb n-are să mai fie prilej de schimbări. Pentru că altfel...

Datorită neglijenței tov. Gal Gh., Frățilă Dătru și Popescu Ptroan de la I.C.O.S. din Orașul Stalin, șanțurile lăcute în vederea instalațiilor nu sînt astupate după terminarea lucrărilor

— „Ural plouă! acum o să se umple gropile cu apă și o să putem trece strada cu barca!”

Desen de C. CAZACU

VISURI

„In ultima vreme „Fondul plastic” a plătit cu mari întârzieri drepturile ce se cuvin membrilor săi pentru diferite lucrări, cu toate că beneficiarii au dărsat de mult sumele respective.”

— Cu banii de pe lucrarea asta îi voi cumpăra lui Puiu prima lui bicicletă.

— Zău! Crezi că ni-l dă „Fondul plastic” pînă atunci?!

Desen de RADU COLȚEA

Achizitorul Pop Alexandru de la O.R.A.C.A. „Ghimbar” achiziționează animale pe sprințeară de la prietenii și nu sprijină cooperativa „8 Mai”

RESPONSABILUL COOPERATIVEI: — Tov. achizitor, am venit pentru contractare. E în folosul cooperativei. ACHIZITORUL: — Dar nu în folosul meu.

Desen de T. VASILE

Desen de BENEDICT GĂNESCU

Sînt unele situații care... „Saar” în ochi!

IN LUMINA FAPTELOR

Arbori subversivi

Vigilența serviciilor de frontieră americane este mai presus de orice laudă. Sub ochii lor de vultur nimic „subversiv” nu poate pătrunde în S. U. A.

De pildă, cazul recent al celui mai celebru antreprenor de hoteluri, Kovak. Cunoscînd slăbiciunea simandicoasei sale clientele pentru castelele cu trecut istoric, hotelierul, reîntors dintr-o călătorie în Europa, a hotărît să transplanteze pe plaja de la Miami faimosul castel de la Fontainebleau. Bineînțeles că nu era vorba de o copie pe care amatorii s-o admire de la distanță. Doar Kovak nu e un oarecare pirlit colecționar de antichități, ci un om de afaceri. Așa că istoricul castel de la Fontainebleau urma să devină pe plaja de la Miami elegantul „Hotel Fontainebleau”. Și pentru a da cit mai multă autenticitate construcției, omul de afaceri a adus cu dînsul trei stejari asemănători celor din parcul castelului, pe care să-i planteze în fața hotelului său.

De aci însă era să i se tragă buclucul. Organele fito-sanitare ale serviciilor de frontieră au interzis pătrunderea stejarilor în S. U. A., deoarece s-a stabilit că arborii respectivi au un caracter subversiv, întrucît frunzele lor capătă toamna culoarea roșie.

Mare noroc că mister Kovak a putut prezenta dovezi convingătoare; greșeala se datorește exclusiv ignoranței sale în ale botanicii. Altfel, nu scăpa el așa de ușor din ghiarele comisiei pentru cercetarea activităților anti-americane.

Trei poliții...

Guvernul portughez al lui Salazar continuă să înăbușe libertatea gândirii prin prestațiile exercitate de cenzură și de activitatea așa-numitei „Poliții interna-

ționale și de apărare a statului, P. I. D. E.”

Această „P. I. D. E.” a devenit pentru poporul portughez o adevărată epidemie, prin rețeaua de agenți și spionj plătiți de guvern, și, care, asemenea unor microbi se strecoară pretutindeni, exercitînd o supraveghere absolută asupra vieții particulare și profesionale a celor mai buni patrioți portughezi, aruncîndu-i în sinistrele lagăre de concentrare din Tarafull sau Angola. În acțiunea ei „P. I. D. E.” este ajutată de încă două poliții, garda națională republicană - G.N.R. - și poliția de securitate publică - P.S.P.

Trei poliții menite să impledice răspîndirea ideilor de libertate... Noroc însă că vorbele lui Anatole France rămîn actuale, „Atunci cînd polițiștii vinează idei, ei nu au idee că o idee îi desparte de propria lor neînțînță”.

Evacuare

În Olanda, guvernul condus de Drees a fost silit să demisioneze, deoarece parlamentul a refuzat să aprobe proiectul cu privire la majorarea chiriiilor.

Prin această lege riscuiau să rămînă fără casă o mulțime de cetățeni. S-a găsit în cele din urmă că soluția mai bună e să fie... evacuați miniștrii care au venit cu un astfel de proiect. Soluția e totuși numai provizorie. Fiîndcă nimeni nu garantează că succesorii guvernamentali nu vor veni cu alta și mai proastă, știut fiînd că guvernele olandeze duc între ele casă bună. Singurii în suferință sînt chiriașii amenințați să rămînă fără casă.

M I C C U

despre strași și feluritele

CAP. I

În principiu, și în strictul sens al cuvîntului, strategia este știința militară care învață pe generalii imperialiști la ce distanță să rămînă în urma armatelor de sub comanda lor, pentru a fi feriți de accidentul dezagregării de a pieri pe cîmpul de luptă, iar manevrele sînt examenul dat de acești generali, pentru ca să se asigure că au învățat să aprecieze exact distanța pe care s-o lase între adăpostul lor și linia de bătălie.

Ultimul examen de acest fel, dat de cîuînd

Desen de MITELBERG
(L'Humanité, Paris)

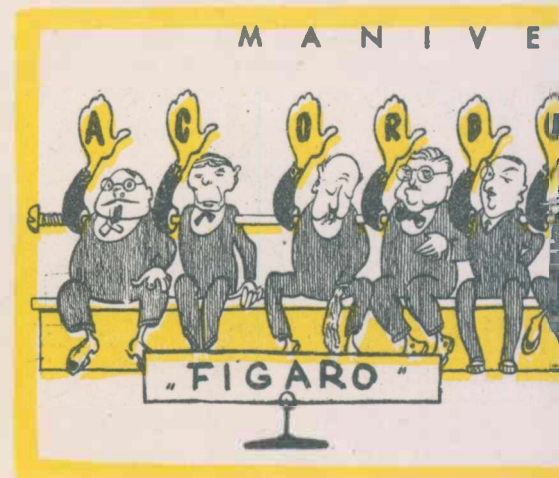

NU!

în Germania occidentală cu prilejul unor „manevre atomice” a dovedit odată mai mult absoluta necesitate și utilitate a unor asemenea exerciții pe teren.

S-a constatat, într-adevăr, la critica făcută după terminarea luptelor, că nu numai întreaga armată atlantică, ce participase la acțiune, ci și-oroadă întregul stat-major, cu toți generalii, inclusiv generalul-comandant al trupelor americane de ocupație care conduseseră bătălia, fusese „atomizat” de o bombă nucleară a inamicului închiptuit, și transformat într-un pumn de pulbere și cenușă radioactivă.

Alarmat de raportul disperat al comandantului „atomizat”, în teorie, Pentagonul a ordonat unui tehnician specializat să construiască imediat un instrument salvator, care să ferească în viitor de asemenea ghinion pe comandanții yankei. Iar după ultimele știri, s-a și confecționat un aparat de televiziune,

S

imperialiști manevre

șeful generalul Gruenther, de pildă, șeful suprem al trupelor organizației atlantice, să-și poată telegilda ar la distanță. Acesta se va respecta și vechea are cere ca generalii armatelor co să nu moară pe front, de tineri, ci or, la adânci bătrâneți.

CAP. II

tat că în principiu, și în sensul cuvântului, manevrele (în de știința Imperialiștilor) le practică însă și în diplomație, economie, poliție, ideologie, etc., etc. Combinate între ele, manevre pot fi și politico-militare, di-financiare, economico-ideologice, diplomatico-electorale, etc., etc. iar posibile sînt, după timp, loc și împrejură, spionajul, scamatoria, sabotajul, parașutajul, iar toate au ca factor olarul.

din cele mai tipice manevre im-putem cita tripla combinație filan-economico-militară, cunoscută în lb numele de „Planul Marshall”. A însă cursă camuflată filantropic, în reala de slănină sau de cașcaval era cu un așa-zis „ajutor economic” de de dolari.

ia a mers ca pe roate. Șoarecii care ronțălau la biete bugete de Angliei, Franței, Italiei, Bene- au dat buzna la dolari, unchiul Sam clapa, iar de atunci manevrea a gu- orinse în capcană. Englezilor le-a în- coloniile, pe deputații francezi l-a silit să, ei, hapul acordurilor de la Paris, r le sustrage petrolul, ba le-a mai și cap o ambasadoare, pe Mrs. Claire uce. Asta ca o confirmare a prover- o nenorocire nu vine niciodată

CAP. III

rele sînt secrete, sau pe față. În a urmă caz ele au un pronunțat iz aj). Ca model poate servi manevra ico-militaro-șantajistă, numită politică „poziții de forță”. Această manevră du-se inoperantă, strategul John Dulles s-a văzut nevoit să încerce o să pe care a expus-o într-un articol în organul oficial al Camerei ameri-comerț *Nations Business*. Secretarul anunță că reorganizează personalul tic ce reprezintă Statele Unite în rîine (ambasadori, miniștri, locșiliori ștri, consilieri, atașai comerciali sau i, consăli, vice-consuli, secretari, func- portari, etc.) că îi transformă, adică, omați, în „trupe de șoc” și îi plasează itile de forță”.

CAP. IV

În acest ultim capitol ne vom ocupa de o interesantă combinație politico-comercialo-patriotică, efectuată de un strateg ameri-canizat, de pe malurile Senei. Domnul An-

ULTIMELE SEMNALE

Ziarele au anunțat faptul că doi parașutiști lansati de un avion american pe teritoriul R.P.R. pentru spionaj s-au predat de bună voie autorităților noastre.

...TRANSMISE DE PARAȘUTIȘTI-CENTREI AMERICANE DE SPIONAJ

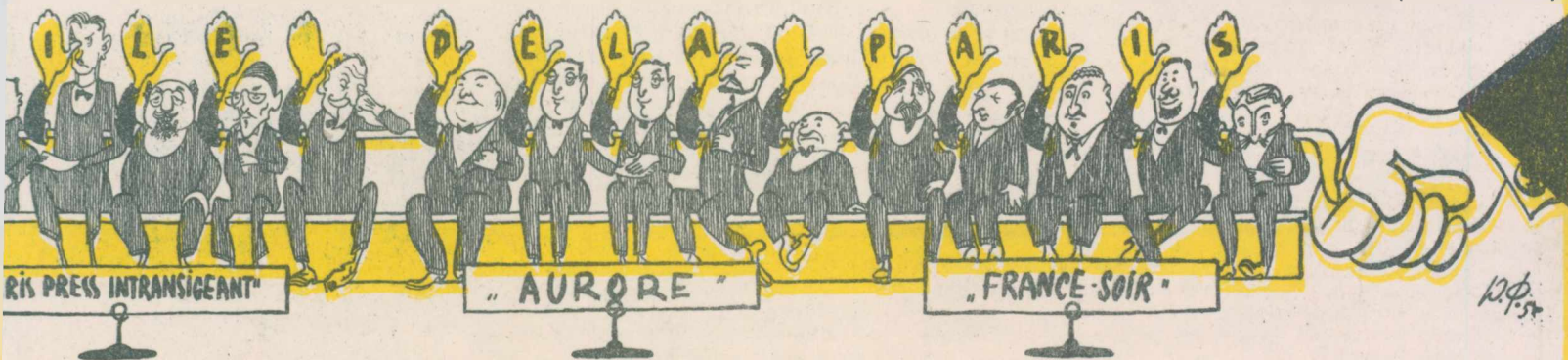
Desen de EUGEN TARU

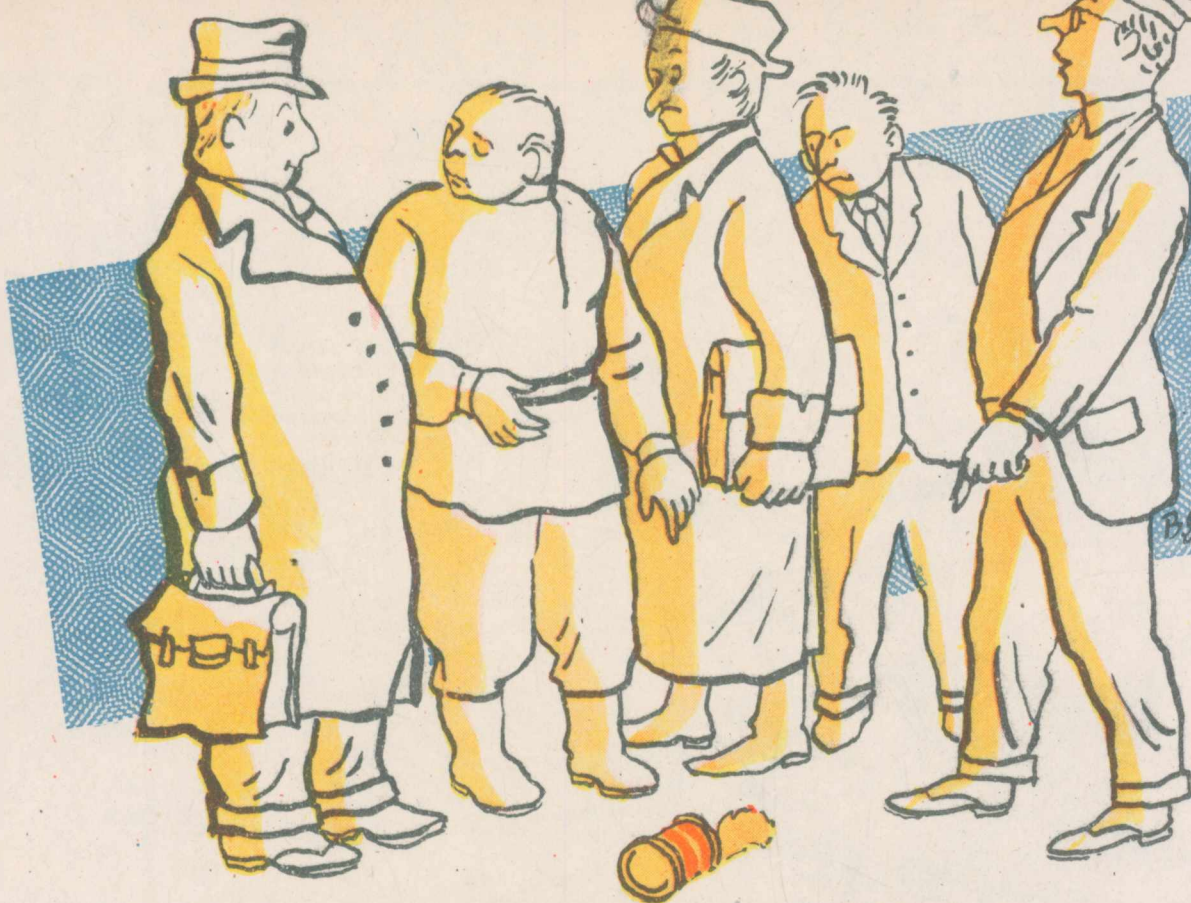
toine Pinay, distins businessman-ministru, cînd nu este ministru, este angrosist de pielărie, și viceversa. Actualmente, confundînd, afacerile externe ale Franței cu afacerile in-terne ale pielăriei, s-a oferit să-i încalțe pe cei cinci sute de mil de soldați oferii prin acordurile de la Paris cu 500.000 perechi de cizme, furnizate de firma Antoine Pinay et Co., pentru ca, încălțat în acest chip de un ministru francez, viitorul Wehrmacht să poată defila din nou pe sub Arcul de Triumf de pe Champs Elysées. N-o fi mon-sieur Pinay patriot sută la sută, dar din punct de vedere al pielăriei nu se poate spune că nu și-a pingelit nația.

I. COLIBAN

AUTOMATĂ DE LA PARIS

Desen de I. FEODOROV (din Krokodil)

PROBLEMA CUTIEI GOALE

de V. MOLOTKOV și A. EGOROV

La periferia orașului Borovici trecea un băiețel, fluierând vesel o melodie. Deodată zări în mijlocul drumului o cutie goală de conserve. După o clipă băiețelul se transformă în înaintaș centru al echipei „Spartak”, iar cutia de conserve de somon se transformă într-o minge de fotbal de cea mai bună calitate. După o lovitură puternică, mingea improvizată, zângănind, se opri în fața unui grup de bărbați ce stăteau pe trotuar. La vederea cutiei de conserve, ochii li se aprinseră, iar pe fețele lor apăru o expresie de îngrijorare.

- Asta-i atitudine și purtare față de materia primă?

Cutia doar nu-i o jucărie, ci metal vechi, îl certă pe fotbalist un bărbat voinic. Dacă ei fi un băiat bun și conștient al lua această cutie și al aduce-o la noi, la biroul „Glavtorgsirie” (Direcția generală a oficiilor pentru colectarea ambalajelor recuperabile).

- Dați-mi voie, dați-mi voie, interveni energic un bărbat îmbrăcat în haine de piele. De ce tocmai la dumneavoastră, și nu la noi, la biroul „Glavtorgsirie”? (Direcția generală a oficiilor metalelor ferose).

- Cum să nu! se indignă reprezentantul artelului local „Textilpromohodi” (Deșeuri industriale textile). - Cine vă

dă voie să gospodăriți în orașul nostru? Unde s-a mai pomenit? Cui i-o veni pofta să-mi fure cutiile care prin lege îmi revin mie? Cutia e a mea și am încheiat orice discuție!

- Ia te uită ce deștept s-a măi găsit! răsunară, în cerul rece de iarnă vocile colecto-riilor de metal și fier vechi. - Treaba ta sînt deșeurile de textile, cirpele și nicidecum să întocmești legi!

- Dacă veni vorba despre legi, spuse un bărbat impozant cu o servietă sub braț, atunci să știți că această cutie este a mea. Unde a fost descoperită? Ai? Dincolo de linia de demarcare orășenească, adică în raion. Iar raionul este sub sfera de influență a biroului de colectare al uniunii raionale de conșum. Lucrurile sînt clare, nu încapă nici o discuție!

Și activistul raional se aplecă să ridice cutia goală.

- Nu-i chiar așa! strigară în cor, activistul artelului local și imputernicitul „Glavtorgsirie-ului”. Cutia este orășenească.

- Găsesc că toată această discuție are un caracter abstract, rosti alt bărbat. Raion sau oraș, ce importanță are? Cutiile de conserve se fac din tinichea, adăugîndu-se metale neferoase, deci cutia nu are alt drum decît spre „Glavtorgsirie” (Direcția generală a oficiilor metalelor neferoase).

Imputernicitul direcției mai sus numite era gata să întindă mîna după cutie, dar ceilalți pretendenți protestară în cor:

- Nu pune mîna pe materia primă!

Băiatul, ascultînd discuția dintre reprezentanții organizațiilor concurente, nu înțelegea nimic: „Oare acești domni serioși fac altă zarvă pentru o simplă cutie de conserve?” gîndea el.

Între timp discuțiile continuau cu mai mult foc. Se aminteau și se pomeneau nevoi vechi, se menționau date și

numere de ordine și dispoziții.

- Fraților! pingea jalnic reprezentantul artelului „Textilpromohodi”. Fiți conștienți, dați-mi mie cutia, am un plan de îndeplinit...

- Toți avem plan, observă sumbru cel de la „Glavtorgsirie”!

- Eu, în loc de douăzeci și trei de tone am colectat doar trei. Nenorocire, fraților! Am mare nevoie de cutie!...

- Toți avem nevoie de cutie! observă bărbatul voinic de la „Glavtorgsirie”.

- Puneți-vă în situația mea, continua să se vaite colectorul raional; opt colectori șed fără lucru, încasăm o sută patru mii ca lefuri, dar materie primă nu dăm...

- Ehe! crezi că ne spui ceva nou? zîmbi veninos cel de la „Glavtorgsirie” - „opt colectori”? La noi sînt douăzeci și opt, și planul nostru nu-i de comparat cu al vostru... Cei la voi? O joacă, o glumă, nicidecum o organizație!

- Ce spui? se supără interpelatul, dumneavoastră nici nu erați pe lume cînd noi aveam o serioasă și mare activitate...

- Ia te uită! Am aici gata pregătită o mașină, e colo după colț, ripostă cel de la „Glavtorgsirie”.

- Și mașina mea e tot aici! răspunde imediat cel de la „Glavtorgsirie”.

- Și a mea!

- Și a mea!

Iar între timp în autocamioane ședeau lucrători și își aminteau de vremea cînd în oraș se ocupa doar o singură organizație cu colectarea metalului vechi și această organizație colecta metal în aceeași cantitate ca cele cinci organizații existente în prezent.

Vinovatul pentru aștirea acestor pasiuni, în vîrstă de zece ani, a mai stat nițel, apoi fluieră prelung, făcî un gest cu mîna și din toate puterile lovi cutia cu piciorul. Cutia zângăni vesel și o porni în zbor spre poarta imaginară „Dinamo”. „Mingea” era din nou în joc.

Colectorii nu observaseră nimic. Dînd din mîini și țîpînd cît li ținea gura, erau ocupați cu problema cutiei goale.

În condițiile unui oraș mic, cum este Borovici, era într-adevăr o problemă complicată...

Orașul Borovici
Regiunea Novgorod

(Din Krokodil,
nr. 10 din 10 aprilie 1955)

Mal sînt unele întreprinderi în care întrecerea este formală

- Cum se face că Oprea, care e cel mai slab în producție, a cîștigat întrecerea?
- Fiîndcă din cele 5 obiective, el a îndeplinit primele 4 cu sută la sută!

Desen de H. ARITON

La Slivilești e de trăit!

Nu știu dacă dumneavoastră ați mâncat vreodată ciorbă de miel acrită cu borș. Habar n-am dacă vă place, dar eu, aflați, sînt mort după ea. N-o dau pe nici o mîncare din lume. Mai ales să fie gătită de nevasta asta de-a doua a lui vărul meu Cioltan. Mă prind pe oricît că nu se găsește o a doua femeie în țara asta mai meșteră ca ea în ale bucătăriei. Și unde pui că e țărăncă. Gătește pe vatră, în oale de pămînt.

Mie cînd îmi vine poftă de ciorbă de miel acrită cu borș dau o fugă pînă-n Slivilești. Nu-l departe. Dincolo de Strehaia. Două străchini mîncă la o masă. Să mă ierțați, dar ciorba' de miel e gustoasă dac-o mîhînci din strachină, cu lingură de lemn.

Ce minunăție e ciorba de miel în strachină!
Mai face Floarea lui Cioltan niște sarmale... Uite, doar am pomenit de ele și mi-a și lăsat gura apă. Cînd mă duc pe la el, altă mîncare nu gătește.

Și ce vin găsești la Slivilești! Cleștar! Bei și nu te doare capul. Acolo viaurile nu sînt „drese”.

La Slivilești e de trăit! Acolo, vă rog să mă credeți, și chiaburii sînt oameni cumsecade. Nu-s ca-n alte părți. De ce rideți? Credeți că vorbesc prăpăstii? Asta mi-e crucea că așa e.

Găsești în Slivilești niște găini cît curcanul și fac niște ouă... Cu unu' umpli o țigăie!

- Lasă găinile și mai bine povestește-ne cum arată un chiabur cumsecade. Că, zău, nu prea am văzut!

Nu mă dau în lături. Vă povestesc. Ion Dima. Stă puțin mai la deal de casa lui vărul meu Cioltan. Are 32 hectare de pămînt. Are și vie, pomi fructiferi, o moară, un gater și o inimă... Oho, ce inimă! O să vă dați și dumneavoastră seama că are inimă de aur. Mă ascultați?

Pe secretarul sfatului popular al comunei, Cloabă Gheorghe, îl știți. Îl știți și pe agentul agricol Dumitru Vilcu. Pe Constantin Racoveanu nu-l cunoașteți, pentru că el nu-i din Slivilești. El e șeful adjunct al secției financiare de la raionul Strehaia. Știi că-a făcut Ion Dima cu el? Nu vă trece prin cap ce inimă are Ion Dima, asta! I-a poftit acasă, le-a dat să bea, să mînce. Pe degeaba. Ce ziceți? Și pe deasupra, în căruța în care i-a transpor-

tat acasă le-a mai pus și două damigene cu vin. Ce vin! Cleștar! Nu mă credeți? Atunci fiți dumneavoastră așa de buni și întrebați-o pe Ana Toma Boliangiu, care e „argată” la curtea chiaburului. Ea a urcat damigenele în căruța. Ce s-a chinuit biata femeie! Damigenele nu sînt ușoare!

Ehei, chiaburii din Slivilești nu sînt ca chiaburii din alte părți. Aștia dau și bani. Martor mi-e... Racoveanu că așa e. El în persoană a primit 1.500 lei și de la chiaburul Nicolae Dima, fratele lui Ion Dima.

Da' ce-i drept, e drept! Și Racoveanu-i recunoscător. Și el are inimă. Plătea Ion Dima pentru aștia 32 de hectare o groază de impozit. A făcut Racoveanu ce-a făcut și i-a scăzut impozitul cu 7.800 de lei. Dintr-un condei. Ce nu se poate face între oameni cinstiți!

Sînt chiaburi și chiaburi. Unii sînt lacomi. Pe aștia nici eu n-am ochi să-i văd. Ion Dima nu e lacom. L-a chemat deoparte pe Cloabă, secretarul sfatului, și i-a spus:

- Nene Cloabă, dumneata mă cunoști pe mine!

- Cum să nu te cunosc, nene Dima?

- Știi că mie nu-mi place lăcomia. Am trei hectare de vie. De ce să am trei hectare și să n-am unuși jumătate... În scriptele voastre? Mi-au ieșit 1.200 litri de țuică. Ce-mi trebuie mie 1.200 de litri în registrele voastre? Eu mă mulțumesc și cu 350 litri. Am 60 de porci, să-mi trăiască! Dacă mă treci în recensămînt numai cu șasa, să mă trăsnească dumnezeu dacă mă supăr. Ba mai fac și cinste. Că știi, la mine cinste-i cinste!

Ce spuneam eu? La Slivilești e de trăit! Acolo și chiaburii sînt oameni cumsecade. Dau de la ei, numai să fie înțelegere. Dumneavoastră cred că-ați băgat de seamă că au găsit înțelegere. Dacă vă poartă drumul prin Slivilești, vă rog duceți-vă neapărat și pe la vărul meu Cioltan. Și rugați-l să pună pe nevastă-sa să vă fiarbă o ciorbă de miel. Da', să nu uitați, acrită cu borș. Și s-o sorbiți neapărat din strachină, cu lingură de lemn.

Ce minunăție-i ciorba de miel în strachină! NICUȚA TĂNASE

(După o corespondență trimisă de tov. Sandu Bălăsoiu din Craiova, str. Cuza-Vodă)

AGRO-RAIDUL NOSTRU

Viticultori!

Dorțiți să cunoașteți modul în care se cultivă și se crește în mod rațional vița de vie? Citiți materialele de propagandă vizuală despre cultivarea păioaselor și zarzavaturilor...

Dacă în respectivele materiale nu găsiți ce vă interesează, adresați-vă regiunilor care cultivă păioase și zarzavaturi. Acolo veți găsi material cu caracter viticol!

De unde se vede că la secția agricolă a raionului Fîlîiași munca unor propagandiști are un caracter... birocratic, pătios și zarzavatic...

Săteni!

Pentru campania agricolă de vară, procurați-vă din vreme „Buletinul științific de fizică și matematică”. E singurul material... agricol cu care forul în drept a aprovizionat comuna Brolaștița, raionul Fîlîiași. Pentru că acest „Buletin” să nu rămîină fără obiect, propunem introducerea următoarelor capitole: „Calculul integral și diferențial aplicat la spicele de seacă”, „Snopii de grîu calculați în funcție de ecuație trigonometrică”, precum și „Teorema lui Pitagora aplicată la culburile așezate în pătrat”.

Pentru sătenii care nu au aplicație spre matematică și

care n-au terminat încă secrișul se recomandă „Probleme de filozofie”, manual... agricol, cu care este de asemenea aprovizionată cooperativa din comuna Brolaștița!

Ocazie rară!

Contracte sindicale pentru întrecerea socialistă, situații agricole și contabile, tabele, proiecte și procese-verbale găsiți în mod cu totul gratuit după dorință, după sobă, după ușă, pe masă, sub masă, sub scaune și pe unde se mai nimerește, și numai după orele de serviciu, în biroul tovarășei Sinkovski Aglala, șefa serviciului financiar al Ministerului Agriculturii și Silviculturii.

Tovarășa Sinkovski lucrează după următorul program:

Luni, miercuri și vineri: dosare, proiecte, devize și cifre de plan în fascicule, broșate,

cartonate, sub orice formă, sub orice scaun, sub orice dulap, de la ora 16 la 20.

Marti, joi și sîmbătă, situații, procese-verbale și mărunțișuri sub birou și după fotolii, de la ora 20 la 8 dimineața...

Mica Publicitate

Caut activitatea căminului cultural din comuna Săliște, raionul Sibiu, în domeniul campaniei agricole. Găsitorul e rugat să anunțe direcția căminului, sau la ziar, sub „somn adînc”.

Pierdut timpul căutînd planul de lucru pentru „Luna Pădurii” al Direcției regionale silvice Pitești. Cel care-l găsește (planul, nu timpul) e rugat să-l predea respectivei direcții care lucrează fără amintitul plan, fără rezultat și probabil fără cap. Dacă mai

continuu astfel, e posibil să lucreze și fără unii tovarăși din respectiva direcție.

Noutăți literare

Locuitorii ai comunei Beclean, raionul Făgărași Citiți trilogia:

AGRONOMUL MÎNZAT PE TEREN
roman fantezist

A apărut volumul I, a apărut volumul II, a apărut volumul III, numai agronomul Mînzat n-a apărut. A rămas tot în birou.

Tiraj: un singur exemplar; nici nu e nevoie de mai multe exemplare de solul lui Mînzat.

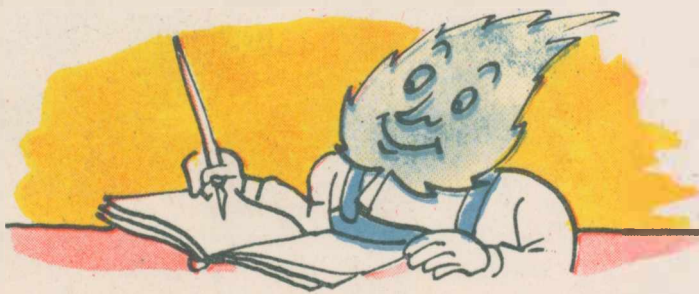
A apărut:

AFIȘUL DE PE ETAJERĂ!...
roman de aventuri

Senzaționalele peripeții ale unor afișe și planșe de propagandă agricolă ajunse hîrtie de împachetat sau de așternut pe birouri sau etajere!, „Romanul”, îl găsiți prins cu ploneze la secția agricolă raională Costești și la Ocolul silvic Stoiceni.

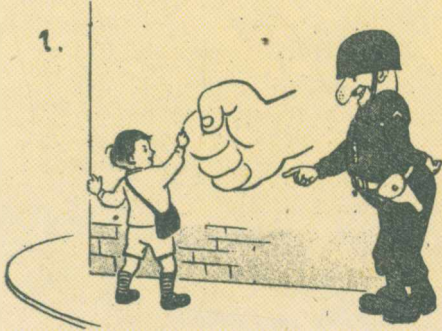
Ediția I epuizată pe etajere; ediția a II-a epuizată la împachetat.

Tiraj: s-au tras cîteva sute de exemplare la rotativă. Urmează să se tragă cîteva exemplare la răspundere...

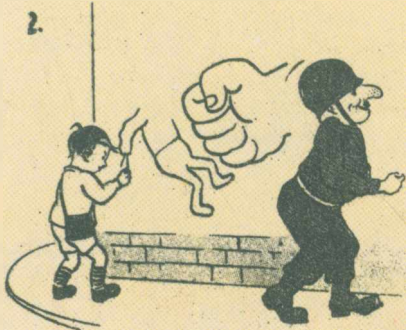
N-A

1.

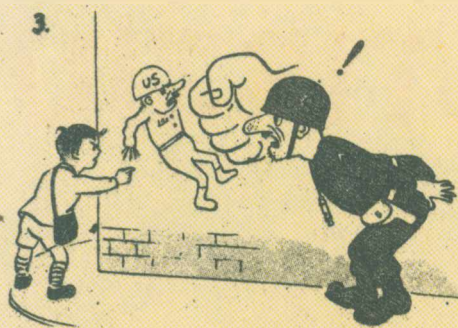
PREVAZUT

2.

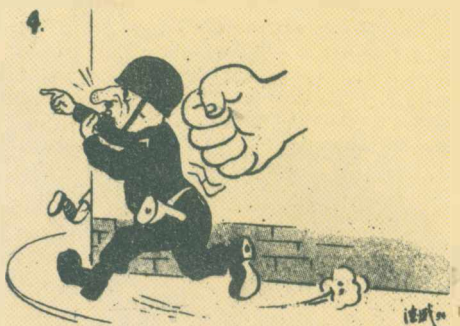
CĂ

3.

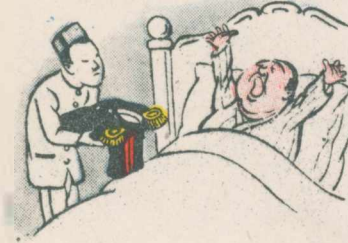
SE VA INTIMPLA.

4.

ASA!

Desen de UANG TĂ-UEI

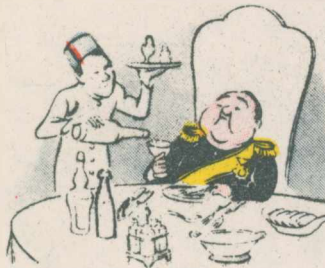

1

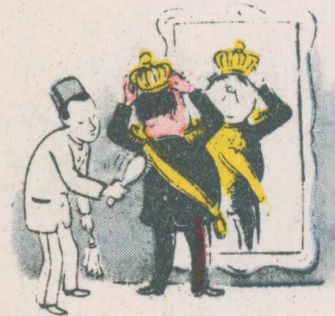

2

IMPARATUL

3

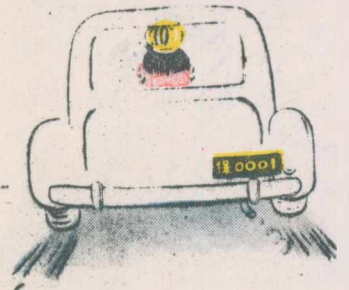

4

BAO-DAI

5

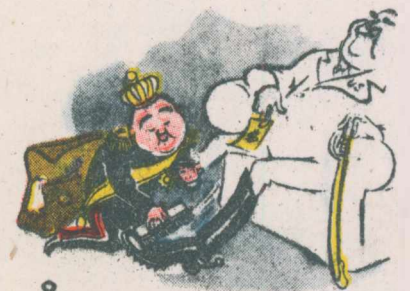

6

SE DUCE

7

8

LA SERVICIU

Desen de LIU HSI-AN

— Noroc că nu m-am luat după ăia care de trei ani mă pisează să trimit fierul ăsta la topit. Uite ce lucru folositor am găsit!

Desen de A. POCH

Epigrame

În comerțul de carne mai
sînt unele elemente cu
pracți burgheze...

El oînde drept specialitate
Bucărt de carne camuflată
Zadarnic orei ceoa să-i spul
Asta-l „specialitatea” lui...

Sîthus

La mormîntul unui bețiv

Fie-i, doamne, somnul în
A-nchetat popa Ilie,
Dar cînd l-a stropit cu oîn
Cît paci era să-nvie.

Epitaf pe mormîntul unui
infumurat.

Păstrați un oșnic suvenir
Bielului prost-infumurat
Acuma, doarme-n cîmîtir
... Ultima groapă-n care-a dat.

Gr. Lupescu

FORURI CARE RĂSPUND TÎRZIU TÎRZIU TÎRZIU

MOTO: A răspunde
tîrziu e ca și cum
n-ai răspunde deloc.
(„URZICA”)

La o sezizare de anul trecut, privind lipsuri ale sfaturilor populare (raional și orașenească) Lipova în organizarea muncilor pentru îngrijirea pomilor fructiferi, sfatul popular regional Arad n-a răspuns... anul acesta. Adică, în cifre precise, după 7 luni și 2 zile! S-a... grăbit. Dacă mai întîrzie puțin și ne răspundea... la anul, răspunsul său ar fi fost tot atît de util. Poate, doar, justificarea lipsurilor semnificate ar fi urmat să fie alta. Răspunzîndu-ni-se anul acesta, s-a putut găsi o singură vinovăție: absența unui magaziner la unul din sfaturi.

Sfatul popular regional Arad știe cînd vrea, să fie și operativ. La o altă sezizare, tot de anul trecut, n-a răspuns mai repede, tot anul acesta, dar după numai 7 luni și o zi!

De data aceasta, graba a fost justificată: exista riscul să se termine construcția căminului cultural din comuna Curtici (despre care era vorba în sezizare) înainte de-a apuca sfatul regional să ne răspundă că... terminarea construcției va mai întîrzie.

Și „graba” sfatului popular al regiunii Stalin de-a ne răspunde, la o sezizare, după... 5 luni, e justificată.

Sezizat în toamna 1954 asupra lipsurilor unor sfaturi populare raionale și comunale în pregătirea însămînțărilor de toamnă (...toamna 1954!), sfatul regional n-a răspuns în... primăvara 1955. Dacă mai întîrzie o lună, două, se apropia riscul să fie de actualitate lipsuri privind pregătirea însămînțărilor de toamnă... din anul acesta.

Tot „în grabă” (după... 5 luni!) n-a răspuns și Minis-

terul Agriculturii și Silviculturii, la sezizarea asupra unor greutăți ce întîmpinau astă-toamnă gospodăriile agricole de stat Murgeni și Zorleni (regiunea Birlad) în aprovizionarea cu furaje și cu materiale de construcție necesare unor adăposturi de iarnă pentru vite.

Trimis cu această „grabă” aproximativă, răspunsul a fost cert - redactat în grabă, spune, expeditiv, ceva despre o repartiție a furajelor, dar despre condițiile în care au fost adăpostite vitele gospodăriilor, astă iarnă, nimic. Dacă aceasta înseamnă că ele au fost adăpostite bine, atunci... e bine.

În sfîrșit, și un răspuns... fulger, primit după numai... 4 luni! Ni l-a trimis direcția agricolă a sfatului popular regional București.

Sezizat că Ion Grigore de la secția agricolă raională Slobozia are manifestări nesănă-

toase în îndeplinirea funcției de organizator la serviciul „Goscol” (între altele... bătînd pe colectivității Niculae Gonga și Petru Stan de la G. A. C. „Ana Ipătescu” din comuna Ograda), - direcția agricolă regională ne răspunde că Ion Grigore a fost sancționat de către comitetul executiv al sfatului raional cu „mustrare cu avertisment”.

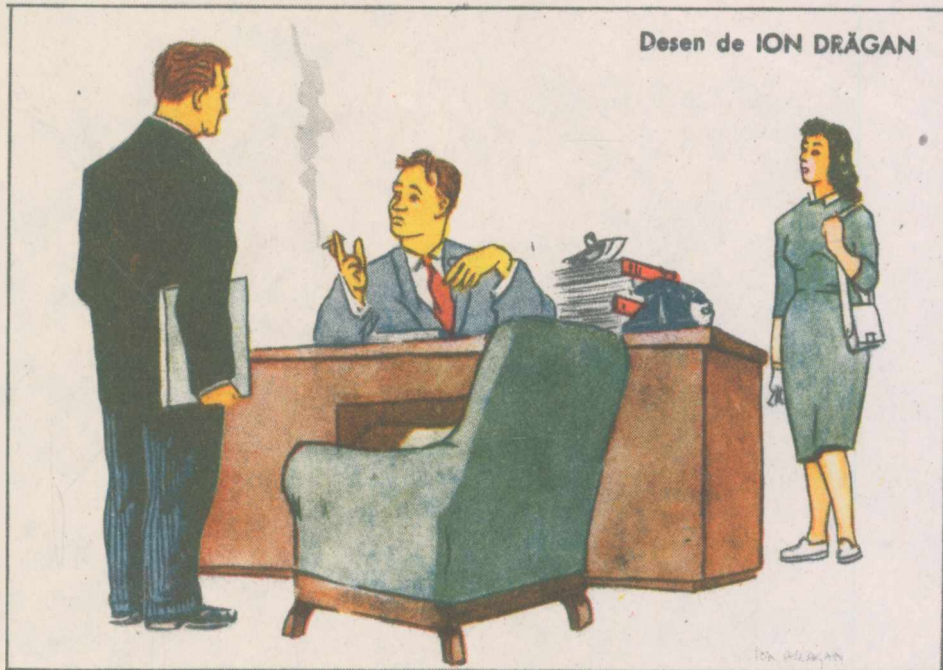
Foarte bine!

„Mustrare cu avertisment” sună sancțiunea dată de sfatul raional Slobozia.

Păcat că nu țin de sfatul raional Slobozia și... Ministerul Agriculturii și Silviculturii, precum și sfaturile populare regionale Arad, Stalin și București, care... răspund tîrziu la sezizările făcute prin presă de către oamenii muncii!

— Ce știi d-ta cum se vindecă reumatismul! În plus sînt și elegantă!

— De ce faceți angajări după cunoștințe?
— Care cunoștință?... Nu ne-am întîlnit decît o dată, la cinema...

DRAGĂ URZICO

URZICO,

Nu cumva s-o pornești pre uzina „Oțelul Roșu” (comuna Oțelul Roșu, raionul Caransebeș) pe drumul dintre spital și turnătorie de cilindri, pentru că riști să ajungi... nu, nu la uzină, ci la mare ananghie: pe vreme uscată dai în gropi, iar pe ploale, și se-nfundă țepii în nămol. Fă deci un ocol mic și bate la poarta principală. Iar dacă ajungi pe inserat, înarmează-te și cu o lampă de buzunar. Ca să-l poți vedea la față pe Jilac Niculae, directorul administrativ. Pentru că tovarășul Jilac se află în întineric. Și tot în întineric se află și cea mai mare parte a uzinei. Legătura dintre tovarășul Jilac și întinericul din uzină sînt becurile. Cum însă becurile lipsesc, rezultă că legătura care ar trebui să existe între administrație și uzină... lipsește și ea. Drept care te rog, Urzicuțo, fă tu lumină în chestiunile care ne ard.

Straton Nicanor
Lugoj

DRAGĂ URZICO,

Eu și tovarășii mei de muncă vrem să-ți cerem un sfat. Vrem să ne spui ce să facem cu produsele întreprinderii noastre, deoarece în magazia de finite nu mai este loc nici pentru

un ac de gămlie. Și asta nu pentru că magazia este prea mică. Nu! Doamnă fe-rește! Ci pentru că datorită „grișii” deosebite a sfa-tului popular regional Su-ceava, respectiv a tovarășului Hrișcă Zaharia, șef planficator, nu ni s-a trimis de nu mai știu cînd reparti-țiile de livrare către be-neficiari.

Dar, din păcate, asta nu e singura „bucurie”. Mai e una. Avînd bunurile fabricate stocate în depozit, banca ne-a blocat fondurile. Credem, dragă Urzicuțo, că acum, după ce și-am spus ție toată supărarea noastră, Zaharia H... o să-și schimbe felul de muncă. Vorba ceea: poate simte Hrișcă dacă-i pișcă!

Un grup de salariați de la Întreprinderea regională forestieră Suceava

SCUMPĂ URZICO,

Ori de cîte ori locuitorii satului Movila Verde, comuna Plopeni, raionul Negru Vodă, vor să vadă un spectacol la căminul cultural, se duc... prin satele vecine.

Să nu crezi însă că în satul ăsta nu este cămin cultural. Este! Și căminul are director, are sală. Și mai are încă ceva, geamuri sparte și gunoi prin sală. În schimb, îi lipsește tocmai ceea ce este mai important: activitatea. Asta din pricină că nici directorul căminului nu are așa ceva, deoa-rece, la rîndul ei, secția culturală raională nu are activitate pe teren. Dacă ar avea raionul o astfel de ac-tivitate, și căminul ar avea activitatea lui. Eventual, cu un alt director. Și atunci ar

fi scos de pe afiș „specta-colul” existent azi la acest cămin cultural.

C. Petculescu

URZICO DRAGĂ,

Oameni foarte economi mai sînt și tovarășii de la sfatul popular al comunei Săcele, raionul Istria! Ca dovadă, pînă acum nu s-au atins de cei 200.000 lei primiți de doi ani pentru ter-minarea căminului cultural. Și dacă nu s-au atins de bani, firește, nu s-au atins nici de lucrări, care au ră-mas la temelie.

Economia sfatului popu-lar este lesne de priceput. Dacă se termină căminul, trebuie alți bani pentru mobilier, decoruri, cărți. Unde mai pui salariul di-rectorului ce va fi numit acolo. Or, dacă nu se face căminul, nu se mai fac nici celelalte cheltuieli.

Acum, noi te rugăm să ridici tu problema; poate astfel se ridică și căminul.

Locuitorii comunei Săcele,
raionul Istria

DRAGĂ URZICO,

Omul poate avea în viață două feluri de amintiri: plăcute și neplăcute. Cu a-semenea amintiri neplăcute s-au ales în ziua de 31 mar-tie și spectatorii cinemato-grafului Mihail Eminescu din Galați. La ieșirea de la film au luat involuntar cu ei... o pată albă pe hame.

Pata provenea de la locul cu care au fost numerotate scaunele din sală.

Și intrucît numerele vop-site pe scaune s-au dus pe îmbrăcămintea spectatorilor direcția cinematografului și-a pus în gînd să nume-roteze din nou locurile. Așa că iar o să facă dever cu-rățătorii chimice din Gala-ți.

V. Popescu

str. Eremia Grigorescu, 63
Galați

URZICUȚA NOASTRĂ,

Cine crezi că are cele mai multe absențe în școala unde învățăm noi? Con-stantin Cican, învățătorul nostru! Mereu lipsește cîte 3-4 zile. Pleacă la Constanța după treburi personale și ne lasă pe noi singuri. Și cum nu avem ce face, ne-am apucat să-ți scriem a-cestă scrisoare.

Iar în timp ce scriem, ne aducem aminte că dacă ci-neva are multe absențe ne-motivate este eliminat din școală. Ce spui, oare mă-sura nu s-ar putea aplica și învățătorului Cican? Că, ori cu dînsul, ori fără, tot degeaba stăm în clasă.

Elevii școlii de 4 ani
din comuna Pantelimo-nul de Jos, raionul
Hîrșova

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane:

Secretariatul de redacție 4.28.15,

Secția scrisori 4.60.34, Secția viața internă 4.72.23

A. Lucaci

